

Улки кичикроқ, анга шафқат керак.

Олдинги даврларда кексаларнинг ҳурмати ниҳоятда баланд бўлган. Кексаларнинг олдини кесиб ўтилмаган, гапираётган сўзлари бўлинмаган, овқатга олдин қўл чўзилмаган, улардан олдинда юрилмаган, уларнинг ҳурматларини ҳамма билган.

Илмда улуғ мартабаларга эришган олимларимизни, бу мақомга сазовор бўлганларининг ҳикматини баён қилган устозларимиз, энг аввало улар устозларининг, ота-оналарининг, кекса, ёши табаррукларнинг ҳурматларини билишганидан, деб таъкидлайдилар.

Ҳазрат Абу Ҳанифа раҳматуллоҳи алайҳ, мазҳаббошимиз айтадиларки: «Устозим ва ота-онам ётган уй томон ҳеч қачон оёқ узатиб ётмадим, улар ўтирган уй томига чиқмадим, уларнинг ҳақларига доимо ҳар намоз ўқиганимда дуо қилишни унутмадим».

Кекса отахону онахонларимизни эъзозлаш, аввало уларга бўлган буюк дуо – «Ассалому алайкум»дан бошланади, уларнинг олдиларида ўзини хокисор-паст тутиш билан, ёши табаррукларни кўрганда дарҳол ўрнидан туриб, ўзини ўнглаб олиш билан бўлади.

Закариё ҲАФИЗУЛЛАЕВ,

“Камолиддин Ориф ал-Бухорий”

жоме масжиди имом-хатиби